

громадян та організацій з метою пропаганди ідей олімпізму, здорового способу життя, розвитку фізичної культури та спорту.

Перспективи подальших розробок з обраного напрямку полягає у вивченні питань виховання особистості засобами олімпізму.

Література:

1. Гетьман І.Р. Олімпійський рух у Полтавській області / І.Р. Гетьман // Спортивний літопис Полтавщини: сторінки історії, славетні імена : матеріали ІІ наук.-прак. конф. (Полтава, 9 червня 2017 р.). – Полтава, 2017. – С.89–99.
2. Григор'єв В.М. Полтавці під олімпійським прапором / В.М. Григор'єв. – Полтава, 2017. – 130 с.
3. Шаповалова В. Ефективність діяльності шкіл сприяння зміцненню здоров'я в Україні і перспективи на майбутнє / В. Шаповалова // Спортивний вісник Придніпров'я. – 2008. – № 1. – С. 121–122.

АНАЛІЗ ПРОФЕСІЙНИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ ФАХІВЦЯ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ

Новік Сергій

Полтавський національний педагогічний університет імені В.Г. Короленка

Новік Тетяна

Гімназія №6 м. Полтава

В статті проаналізовано сучасні тенденції підготовки фахівця фізичної культури на засадах компетентнісного підходу. Досліджено провідні професійні компетентності, які мають бути сформовані в навчальному процесі педагогічного ВНЗ.

Ключові слова: *компетентність, компетентнісний підхід, фахівець фізичної культури.*

Сучасна професійна освіта орієнтована на формування компетентного фахівця. Поняття компетентності включає не лише когнітивну та операціонально-технологічну складові, але й мотиваційну, етичну, соціальну і поведінкову [1]. Компетенція – це коло питань, явищ, у яких людина компетентна, має відповідний рівень пізнання й досвід. Наприклад: освітня компетенція учнів, педагогічна компетенція вчителя, медична компетенція лікаря тощо.

Основні складові компетентності:

– знання, а не просто інформація, що швидко змінюється. Різновиди знань, які необхідно вміти знайти і спрямувати в русло своєї діяльності.

– уміння використовувати ці знання в конкретній ситуації; розуміння, яким способом можна здобути ці знання.

– адекватне оцінювання – себе, світу, свого місця у світі, конкретних знань, необхідності їх для своєї діяльності, а також методу їх отримання або використання.

Принципи компетентнісного підходу в освіті:

– освіта для життя, успішної соціалізації в суспільстві та особистісного розвитку на основі засвоєння учнями соціально значущих умінь (ком-петенцій).

– оцінювання для надання можливості учневі самому планувати свої освітні результати й удо-сконалювати їх у процесі постійної самооцінки.

– різноманітні форми організації самостійної, осмисленої діяльності учнів на основі власної мотивації та відповідальності за результат.

– матрична система управління, делегування повноважень, залучення батьків, учнів і людей із зовнішнього оточення до управління освітою та оцінювання діяльності, свобода вчителя у виборі засобів прищеплення учням соціальних пріоритетів (компетенцій).

На основі професійної програми підготовки фахівця фізичної культури нами визначено такі компетентності:

– здатність застосовувати основні закони природничо-наукових дисциплін і методи теоретичного та експериментального дослідження в професійній діяльності;

– здатність формувати в учнів теоретико-методичні основи з фізичного виховання, медико-біологічних та психологічних основ і технологій розвитку рухових умінь і навичок та фізичних якостей, санітарно-гігієнічних основ діяльності у сфері фізичної культури;

– здатність до володіння сучасними педагогічними, медико-біологічними, інформаційними технологіями для формування здорового способу життя, розвитку рухових умінь і навичок, розвитку фізичних (рухових) якостей у представників різних груп населення та самостійної розробки методик і технологій для інтегрального гармонійного розвитку людини;

– здатність розв'язувати складні діагностичні й прогностичні задачі та практичні проблеми у галузі професійної діяльності в сфері фізичної культури;

– здатність оцінювати зміни функціонального стану людини в процесі занять з фізичного виховання;

– здатність здійснювати профілактику травматизму, забезпечувати охорону життя і здоров'я дітей у професійній діяльності;

– здатність застосовувати знання медико-біологічної спрямованості в практичному вимірі;

– здатність здійснювати пошук, аналіз і оцінку інформації, у т.ч. за допомогою інформаційно-комунікаційних технологій, необхідної для постановки і вирішення професійних завдань, професійного та особистісного розвитку;

– здатність застосовувати теоретичні знання щодо менеджменту і маркетингу в фізкультурно-оздоровчій сфері та практичні навички організаційно-управлінської діяльності в ринкових умовах;

– здатність здійснювати реабілітаційні заходи з метою відновлення функцій організму, досягнення нормального рівня здоров'я, оптимального фізичного стану та кондиції осіб різного віку (зокрема учнів спеціальних медичних груп) з порушеннями різної нозології;

– уміння застосовувати інноваційні фізкультурно-оздоровчі технології, форми, методи й засоби для формування і збереження здоров'я різних груп населення;

– здатність застосовувати сучасні методи й освітні технології навчання у фізичному вихованні.

Література:

1. Зимняя И.А. Ключевые компетентности как результативно-целевая основа компетентностного подхода в образовании. Авторская версия / И.А. Зимняя – М.: Исследовательский центр проблем качества подготовки специалистов, 2004. – 42 с.

ФОРМУВАННЯ ЗДОРОВОГО СПОСОБУ ЖИТТЯ СТУДЕНТІВ ПРИРОДНИЧОГО ФАКУЛЬТЕТУ ПНПУ ІМЕНІ В.Г.КОРОЛЕНКА

Новописьменний Сергій

Полтавський національний педагогічний університет імені В.Г. Короленка

У статті розглядаються основні проблеми здоров'я сучасної молоді та шляхи і напрямки формування здорового способу життя студентів природничого факультету.

Протягом всього існування людства проблема здоров'я завжди була у центрі уваги кожної людини. Здоров'я є головним компонентом людського щастя. Тільки здорова людина спроможна ефективно створювати матеріальні та духовні цінності, генерувати нові ідеї і творчо їх втілювати. Здоров'я є цінністю кожної людини та фундаментальною цінністю усього суспільства.

Кожна держава, яка дотримується гуманістичних та демократичних принципів, повинна в першу чергу турбуватися про здоров'я своїх громадян, і насамперед – дітей та молоді. Сьогодні в Україні активізується робота в галузі охорони здоров'я населення, формування здорового способу життя, розвитку фізичної культури і спорту тощо. Однак зазначені заходи не можуть призвести до радикальних перетворень у справі загальнонародного оздоровлення,